

0716 – 16. juli

Gi oss i dag vårt daglige brød! Mat 6: 11.

Ordet i gr. teksten som i denne bønnen er oversatt med daglig, har vært et vanskelig ord å oversette. Men alle tolkinger samstemmer i at det taler om noe som er nødvendig for vårt liv. Altså ikke et hvilket som helst begjær, men det nødvendige. Det taler egentlig om «det helt nødvendige til vårt livs opphold»

Og nå spør vi den som vil «trette med Gud»: Har du ikke til dags dato fått det som har vært nødvendig til ditt livs opphold? Og om du ikke har fått alt i den retning du selv mente var nødvendig for ditt jordiske liv, så har du tross alt fått alt det han har lovet som vet best hva som er nødvendig for deg. Eller vet du hvor mye tukt, fattigdom og bekymring du behøver for din sjels evige vel?

Her kunne kanskje en kristen som ikke bare er fattig, men også tynget av gjeld, svare oss: «Der er et annet forhold, som er verre enn den verste fattigdom; det å bli stående i gjeld til andre mennesker, og ikke kunne gjøre rett og skjell for seg. Og kanskje ved det være med å gi grunn til at evangeliet blir spottet».

Men da vil vi svare at så sant du ikke har et spesielt hovmodig sinn, så det er nødvendig med en spesielt dyp ydmykelse, –. For kjødet, selv hos de hellige, har alltid sin gamle kjærlighet til synden, –. Og så sant du ikke «frister Herren», enten med dovenskap og lettsindighet, eller i forfengelighet og stort forbruk sløser med Guds gaver, –. Men er ydmyk, flittig og trofast der du er satt i livet, og enfoldig i tro ber denne bønnen, –. Så har du alle Herrens løfter om at han skal gi deg så mye at du ikke skal behøve å bli til skam som en bedrager. Men skal kunne gjøre rett og skjell for deg overfor alle mennesker.

Det er alltid et eller annet ved vår natur, enten at vi frister Herren gjennom dovenskap eller hissigheit, eller et stort hovmod, som gjør at vi må tuktes. Og som kan føre en kristen inn i det som er langt tyngre å bære enn den største fattigdom; dette å ikke kunne gjøre rett og skjell for seg overfor alle mennesker.

Når mangt et Guds barn enten på grunn av sykdom eller andre omstendigheter ikke kan forsørge seg selv, men blir avhengig av andre brødres barmhjertighet, er nok dette ydmykende for vår stolte natur. Men det hører med til hvordan Herren oppdrar noen av sine barn.

Det kan være bare for en viss tid, inntil de er blitt prøvet nok til å kunne bære en eller annen Guds gave. Og vi skal alltid ta imot slikt med gudsfrykt og ydmykhet overfor Herren, han som alene har visdommen og allmakten, og som med sin høyre hånd også når som helst kan forvandle alle situasjoner.

Men den fjerde bønn har også en lærdom til dem som opplever et mer ubekymret liv, som ikke har disse problemene med hva de skal leve av, og ikke kan synes behøve be om det daglige brød. Der er to ord i denne bønnen som disse burde legge merke til, ordene: oss og vårt. Har du Kristi sinn, da vil du også tenke litt nærmere over disse Kristi ord.

Han sier ikke: «Gi meg mitt daglige brød», men: «Gi oss vårt daglige brød». Tror du at Gud har gitt deg alt dette du eier for at du bare selv skal forbruke alt dette slik som du selv lyster? Eller at du skal

samle mest mulig utelukkende med tanke på dine barn? Hva sier Herren? «Avlegg regnskap for det du forvalter, for du kan ikke lenger være min forvalter!»

Her ser du hva som er Guds hensikt når han gir enkelte mennesker så mye av dette jordiske. Har du noen gang tenkt over akkurat dette; hvorfor Gud deler ut så ulikt her på jorden? Den ene er så rik at han har mye mer enn han trenger, mens en annen er så fattig at han mangler det mest nødvendige –.

Hemmeligheten med denne underlige og ulike utdelingen er ganske enkelt at vi har ulike kall. De som har fått mer enn de trenger, skal være Herrens forvaltere, som på Herrens vegne skal forvalte hans gaver. Så vil han sende en flokk fattige rundt disse. For at de daglig kan bli prøvet, om de er villige til å forvalte hans gaver på ærlig vis, som forvaltere som deler ut der de ser nøden. Eller om de vil grave ned pundet i jorden, og isteden gjøre det til avguder for seg selv og sine barn.

Måtte vi aldri glemme den store hovedregelen: «Hver den som mye er gitt, av ham skal mye kreves. Den som er betrodd mye, av ham skal det kreves enda mer». Og det kongelige budet: «Du skal elske din neste som deg selv!» Glem ikke at rundt omkring deg finnes en mengde fattige, syke, svake og skrøpelige, som alle rekker hendene sine ut etter det daglige brød i en eller annen form.

I denne bønnen skal du derfor be for alle mennesker, og ikke tenke: meg, mitt, men: oss, vårt. Og så skal du selvsagt heller ikke be som en hykler. Slik at du i bønnen sier vårt, men i virkeligheten handler med alle goder du får som om det var ditt. Nei, du er bare en forvalter. Og det skulle vi være med glede, for Kristi store kjærlighets skyld. Så han kan si om alt det gode vi har gjort: Dere har gjort det mot meg.

I tillegg vet vi at uttrykket daglig brød ikke bare gjelder mat og klær, men alt som hører med til det daglige behov for våre livs opphold, slik som hus og hjem, eiendeler og penger, en gudfryktig ektefelle, gudfryktige barn, gudfryktige medarbeidere, en god og trofast øvrighet som styrer godt, godt og tjenlig vær, fred, helse, tukt og ære, gode venner, trofaste naboer m. m.

Da vil i alle fall hver eneste kristen, som ikke bare lever seg selv, men også elske sin neste, alltid ha all mulig grunn til å be denne bønnen.

Dessuten kan Herren plutselig ta bort alt det du nå eier. Derfor har du alltid all grunn til å be om hans bevarende nåde, eller at han hver dag må gi – et «daglig brød».

Og det å få kjenne sin daglige avhengighet av Herren, er særdeles verdifullt for den kristnes åndelige helse.